

Lo vièlh oliu

Amont naut sul truquèl qu'ondrejas de ta rama
Adrechas ton vièlh tronc chanut e borrelat
E lo temps que non pòt s'apoderar ton arma
Se maca sus ton soc puèi se'n torna domdat.

De l'astre dardalhant apasimas la flama,
Lo cèl jamai non vei jos ton cap argentat,
De ton brancum nosut remas lo Cers que brama
Quand balhas lo solaç al pacan allassat.

Te rises de l'ilhauç, del tron, de la batèsta,
Te trufas d'aquèla ira que nais de la tempèsta
En quilhant sempre naut lo fus de ton brotèl.

Natura t'a balhat la saba immortala
Los sègles an volgut t'aparar de son ala.
E l'òme fa de tu, de la patz, lo simbèl.

Fernand Birot.